

Katherine Luka
Love vna

Lovec věna
Katherine Luka

1. vydání

vydáno v srpnu 2017 jako 56. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-053-7 (epub)

ISBN 978-80-7570-054-4 (mobi)

ISBN 978-80-7570-055-1 (pdf)

1. KAPITOLA

Stromy, vzdálené od cesty dál než pár metrů, se ztrácely v mlze.

Nebo je možná viděla tak rozmazaně kvůli slzám.

Nejspíš obojí. Kočí jel pomalu, ale i tak každé cinknutí podkovy unášelo Madelyn dál na sever. Pryč od lásky a štěstí.

Prosluněné dny plné vůně růží už byly minulostí, a tajně doručované vzkazy macecha spálila. Madelyn věděla, že ji nikdy neměla ráda, bylo to vzájemné, ale něco tak odporného stejně nečekala.

Otřela si oči a tiše se vysmrkala. Sice tu nebyl nikdo, kdo by zkritizoval její plácem opuchlou tvář, ale už dávno se naučila, že pravá dáma vždy drží své city na uzdě. Nebude kvílet a lomit rukama, nikomu by tím neprospěla. Místo toho najde způsob, jak dosáhnout štěstí a vypálit té nepřející čarodějnici rybník.

Koně vytrvale klusali směrem na Newcastle a Madelyn se opřela o polstrování.

Nemyslela na strýčka z matčiny strany, ke kterému ji macecha za trest poslala, ale vrátila se ve vzpomínkách ke dni, kdy se seznámila s Georem.

Bylo jaro, všechno kvetlo a šlechta se teprve sjížděla do města. Sezóna měla pomalu začít. Zatím tu bylo poměrně málo zajímavých lidí, a těch pár večírků či odpoledních recitálů přitáhlo skoro všechny.

A na jednom z nich George poprvé uviděla. Přišel se skupinou přátel a jeho bezstarostný úsměv přivábil pohledy mnoha dívek. Ten večer hodně tančil. Byl elegantní, příjemný společník a tolik mu to slušelo! Kaštanové vlasy měl pečlivě sčesané z čela, tvář hladce oholenou a sako i kalhoty podle poslední módy. Madelyn zachytila jeho pohled, když na chvíli odpočíval u stolů s občerstvením. Když se na ni podíval podruhé, slabě se usmála.

Pak ji našla Lilian a rozhodla, že je čas jet domů.

O týden později se viděli zase. Tentokrát nepromeškal příležitost a požádal ji o tanec. Když kroužili po parketu, Madelyn se štěstím motala hlava. Nehovořili a ona byla docela ráda, protože se příliš bála, že by plácla nějakou hloupost a úplně se před ním znemožnila. Druhý den jí však poslal květiny.

Do města přicházelo léto a Madelyn prožívala svou první lásku. Každé setkání, pohled či podání ruky měly skrytý význam. Navzájem si posílali vzkazy, jakoby náhodou se setkávali v parku.

Madelyn věděla, že Lilian George nemá ráda, a tak si dávala dobrý pozor, aby macecha nepřišla na to, že se jejich vztah rozvíjí. Stejně to nějak zjistila.

Kočár cuknul a Madelyn otevřela oči. Ještě před chvílí by přísahala, že cítí vůni růží, ale teď se musela smířit s krutou realitou. Studený a krátký podzimní den se chýlil k závěru a kočí zastavil před hostincem. Nejpozději pozítří ráno budou v Newcastleu. Ve vyhnanství.

Lilian zřejmě pochopila, že Madelyn nehodlá pokorně klopit hlavu a odkývat každý její příkaz, a tak se rozhodla znemožnit jí románek tím, že ji odeslala k příbuzným.

Sice tím vyvolá vlnu otázek a spekulací, ale podrží si kontrolu nad veškerým majetkem, který Madelyn zdědila po otci.

Madelyn vystoupila a její komorná Nelly ji doprovodila do hostinského pokoje. Bylo tam teplo a postel byla naštěstí dost velká, aby se tam obě pohodlně vešly.

Ráno pokračovali v cestě a zatímco Nelly pospávala, Madelyn strnule zírala z okna, unavená a podrážděná, a v duchu spílala maceše za její panovačnost.

„Zlatíčko Madlene, vítej!”

Madelyn pevně stiskla zuby a udržela na tváři úsměv. Teta Lucietta byla jako obvykle roztomilá a trochu povrchní. Když k tomu připočetla

strýčkovo pochmurné pokykování hlavou, uvědomila si, že se od otcova pohřbu, kde je viděla naposledy, vůbec nic nezměnilo.

Vedli ji do domu přecpaného nábytkem a porcelánovými soškami pastýřek, které teta zbožňovala, a Nelly s lokaji mezitím stěhovala její kufry do přiděleného pokoje.

„Tak povídej, Madlene, jak je v Londýně? Touhle dobou jistě nádherně.”

Madelyn si představila těžké mlhy, smog, popílek, bláto... „Nádherně,” přikývla, aby nebyla nezdvořilá.

„To jsem si myslela. Všechny ty nablýskané lustry, hromady pozvánek se zlaceným písmem a módní plesové róby, och, jen na to pomyslím, mám chuť tančit!”

„Ovšem,” přitakala Madelyn. Tančit... taky by tančila. S Georgem.

„No tak, drahá, nech naši malou Madlinku vydechnout. Pak nám jistě ráda všechno poví.” Strýc hovořil pomalu a zádumčivě. Madelyn si na matku moc nepamatovala, ale byla si jistá, že strýčka ničím nepřipomínala. Ačkoliv, když se strýček vzácně usmál, píchlo Madelyn u srdce. Takhle přesně se dovedla usmívat maminka, jenže to dělala mnohem častěji. Bohužel však zemřela, když bylo Madelyn pouhých osm let.

Poděkovala strýčkovi a tetě za milé přivítání a ráda využila možnosti odpočinout si po cestě v nabídnutém pokoji.

Při večeři musela strýčkovi a tetě vyprávět o všech novinkách z Londýna. Teta se nikdy nenasytila podrobností o módě a strýček z ní tahal pikantnosti, které mohl dát k dobru u kulečnickové partie.

„Víš, zlatíčko, aby sis nemyslela, my tady v Newcastlu taky nejsme žádní burani. Naše společenské události jsou sice, pravda, skromnější, ale taky se jistě budeš bavit.” Teta se na Madelyn laskavě usmívala a ta zdvořile kývala. Nechtěla tetu urazit, ale obávala se, že bez George ji vlastně žádná zábava neláká.

„No tak, Henry, pověz Madlene o tom soaré, na které jsme pozváni příští týden.”

Strýček se rozhovořil a Madelyn se tvářila zaujatě. Dáma není nikdy nezdvořilá. A neodbývá laskavé příbuzné.

„Och, a málem jsem zapomněla - příští sobotu jsme pozváni na oběd dobročinného spolku pro válečné veterány. Je to hrozné, vid' zlatíčko.”

Madelyn zamrkala a snažila se dopátrat, zda něco nezmeškala. Je hrozné, že jsou pozváni na oběd?

„Těch ubohých vdov a sirotků, kteří po té odporné válce s tím namyšleným Francouzem zůstaly... je mi jich upřímně líto. A tak jsme se s několika přítelkyněmi rozhodly založit dobročinný spolek, víš, zlato. A naši báječní manželé nás tolik podporují. Je dobré pomáhat bližním, že ano, Madlene?”

„Jistě, tetinko.”

Madelyn si nemohla pomoci, myšlenkami se zatoulala na jiné soaré.

Tančila s několika přijatelnými gentlemany, ale nepřestávala sledovat zdobené hodiny. Když ručička poskočila na jedenáctku, omluvila se známé, s níž konverzovala, a vyklouzla do vlahého večera. Držela se ve stínu, mimo obdélníků světla dopadajících okny na dlážděnou terasu, a snažila se prohlédnout tmu. Najednou ucítila závan pánské kolínské a otočila se.

„Geor...”

„Pssst!” jemně jí položil prst na rty.

Kývla a usmála se. Stáli tak blízko u sebe, že stačilo udělat jediný krátký krok a ocitla by se v jeho objetí. To vědomí ji rozechvívalo.

„Bála jsem se, že tu dnes nebudeš. Už jsem tě neviděla téměř měsíc!”

Tiše se zasmál: „Přeháníš, Motýlku. Byl jsem pryč sotva čtrnáct dní. Povolal mě otec, a jeho je, jak víš, těžké odmítnout. Kdybych nemusel

za ním, ani na minutu bych tě nespustil z očí. Ne, nesměj se mi, kdybych mohl, stál bych čestnou stráž pod tvými okny každíčkou noc.”

Zachichotala se. Věděla, že to nemyslí vážně, ale líbilo se jí, že to říká. Bylo to pošetilé, ale tak sladké... Kdo by se jí divil, že jeho lichotkám nemůže odolat? Vždyť byl tak pohledný, pozorný a šarmantní... a ona prožívala svou první sezónu. Věděla, že má pořádně nakročeno ke staropanenství a taky věděla, komu za to vděčí. To Lilian přesvědčila otce, aby ji v internátní škole pro mladé dámy nechal o dva dlouhé roky déle, než bylo obvyklé. Kdyby otec nakonec nezakročil, nejspíš by tam hnila doteď.

„Ach můj bože, tolik jsi mi scházela! Voníš, jako šerík.”

Potěšeně se zasmála a nedodala, že to nejspíš bude opravdový šerík, který roste pod terasou, přímo pod místem, kde stáli.

„Tak mi pověz, kde jsi byl? Chci vědět, co zajímavého jsi prožil,” špitla a dotkla se jeho rukávu.

„To by tě nezajímalo.”

„Zajímá mě, co děláš.”

„Ale ne, tohle vážně ne, to mi věř. Vždyť to nebaví ani mě. Na tvoji krásnou hlavinku je to až příliš složité.”

„Nepodceňuj mě,” požádala ho mírně. Sice ji dráždilo, že od ní neočekává příliš rozumu, ale už se s tím setkala i dřív. Doufala, že George si časem uvědomí, že není úplně hloupá.

„Ach, tak dobře. Otec má nějaké potíže s... věřiteli.”

„S věřiteli?!”

„Ne, neboj se. Navrhl jsem mu plán a on ho schválil. Brzy bude všechno v pořádku. A teď mi pověz, s kým jsi tančila, když jsem tu nebyl? Každého z nich vyzvu na souboj!”

Madelyn se usmála a pošádlila ho: „Se všemi svobodnými mladíky v Londýně. A někteří byli vážně velmi milí.”

George se teatrálně chytil za srdce. „Jestli jsi někomu z nich dala slovo, pak není jiné cesty, než vypít jed!”

„Rómeo, nepřeháněj,” chichotala se.

„Nepřeháním. Myslím to vážně!” Uchopil Madelyn za ruku a zvedl ji ke svým rtům. Látka na šatech tiše zašustila a Madelyn zavřela oči. Jeho dech na zápěstí a jemný dotek rtů ji přinutil vzdychnout.

„Noc svíce zhasila, veselý den vyvstává na špičkách za mračnou horou: jít musím abych žil, prodlím-li umru.”

„Chceš odejít? A ještě nesvítá: to byl slavíka hlas, ne skřivánka, jenž pronikl tvé ucho zděšené.”

„Už musím má Julie, kdyby někdo přišel... Však víš. Ale neboj se, najdu způsob, jak tvou nevlastní matku obměkčit.”

„Doufám že to nebude zahrnovat jedy a dýky,” hlesla napůl v žertu.

George neodpověděl, už ji neslyšel, sestoupil z terasy do zahrady a hodlal obejít dům a vrátit se dovnitř francouzským oknem v knihovně. Pak se usadí s ostatními muži v karetním salonku, a nikdo si ani nevšimne, že byl pryč.

Madelyn už se venku víc nezdržovala. Vrátila se do sálu a od číšníka převzala skleničku se slabým vinným stříkem, určeným pro mladé dívky.

Po večeři se teta se strýčkem obyčejně zdržovala v salonu a vyšívala. Strýček si v pohodlném ušáku četl noviny a Madelyn se k nim chtě-nechtě připojila. Požádala Nelly, aby jí přinesla rozečtenou knihu a pak předstírala zaujetí příběhem, dokud teta neodložila vyšívání. Ve vzájemné shodě pak vyšli do patra, kde si mnohomluvně popřáli dobrou noc a odešli každý do své ložnice, pěkně tak, jak se sluší.

Madelyn si rozčesávala vlasy a snažila se zapudit nevítanou představu baculaté tety, a strýčka v noční košili, jak se plíží do tetiny ložnice.

Zvláštní, říkala si, že se vůbec neptali, co strašného provedla, že ji Lilian potřebovala odstranit.

O několik dní později přišel dopis. Měla štěstí. Kdyby si nezvykla každé ráno chodit na procházku kolem bloku, aby si užila chvíli ticha bez tetina švitoření, byla by ho propásla. A její život by se pravděpodobně ubíral směrem k tupé nevzrušené úctyhodnosti, jakou bylo prosáklé všechno v tomto domě.

Ležel na stolku v hale, kde ho odložil lokaj, a čekal, až majordomus hromádku roztřídí a zanese adresátům. Madelyn nevěřila, že by jí ho strýček předal, a tak po něm nenápadně sáhla sama. Schovala ruku do záhybů sukně a přečetla si ho ještě před snídaní, po té co jí Nelly učesala vlasy a odešla do prádelny s jedněmi zašpiněnými šaty.

Motýlku, tolik mi scházíš!

Když tu nejsi, ani slunce nezáří, a ptáci nezpívají, ale vřeští.

Pokoušel jsem se promluvit s Tvou nevlastní matkou, ale je neoblomná, jako skála.

Jsem zoufalý! Vždy jsem považoval za svou povinnost gentlemana jednat čestně, ale nyní... Zdá se, že mě okolnosti nutí vyslovit se jasně, i když nemám požehnání lady Whiteové.

Tak zkrátka, Motýlku, mé srdce přetéká city, které však prsty nedokáží vypsát.

Miluji Tě! Miluji Tě, jako východ slunce, jako čerstvý jarní vzduch, jako zajatec svobodu!

Nemohu žít bez Tebe, a tak... Ano, odvažuji se říci, k čemu mi dává právo pouze láska: Žádám Tě tímto o ruku.

Budeš-li souhlasit, způsob, jak být spolu už najdeme.

Navždy Tvůj

George Timothy Sims, vikomt Avery

Madelyn složila ruce s dopisem do klína a zavřela oči. Cítila, jak jí po tváři kloužou horké slzy, ale nemohla je zastavit. „Ano,” hlesla a byla tak šťastná, jak jen dívka může být.

Ano, to se snadno řekne, ale hůř se takovému slovu dostojí, když člověk trčí dobrých pět set kilometrů od své lásky.

Madelyn celý den chodila jako v růžovém oparu. Usmívala se na tetu a dokonce jí ani nerozčilovalo, jak teta i strýček komolí její jméno.

V dobrém duševním rozpoložení přečkala i návštěvu několika Luciettiných přítelkyň, které měly stejný smysl pro humor, jako teta, a byla tak nadšená, že ji jejich hlasité hihňání ani netahalo za uši.

Večer, když jí Nelly rozpustila vlasy, ulehla do postele pořád ještě v té zvláštní náladě a před očima jí pluly vzpomínky.

George na koni v parku, George, jak jí daroval sbírku Byronových básní a spokojeně se smál jejímu úžasu, George, jak se sklání, aby jí políbil ruku... a její nejhýčkanější vzpomínka - jak ji vzal opatrně do náruče a vtiskl jí dlouhý, něžný polibek na rty.

Stalo se to v růžové zahradě lady Stathamptonové, uprostřed pěveckého vystoupení jedné z jejích dcer. Zahrada byla osvětlená lampiony a všichni upírali pohled na malé jeviště. George ji nenápadně zatáhl za strom a ve tmě ji zlehka objal. V žaludku ji šimrali motýlci a nemohla popadnout dech. Poprvé v životě v mužském objetí! Vůni

jeho kolínské si chtěla zapamatovat navěky. Matně tušila, že to není všechno, a když sklonil hlavu, v očekávání zvedla tvář.

„Smím?“ zašeptal.

„Ano,“ hlesla a byla uchválena jeho galantností.

George jemně přitiskl své rty na její. Bylo to příjemné a Madelyn toužila zastavit čas.

Někde za stromem se publikum roztleskalo a George polibek přerušil.

Madelyn se usmála a on jí zašeptal: „Jsi ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy potkal.“

Madelyn se chtěla otočit a oplatit mu lichotku, ale už byl pryč. Rozplynul se v noční tmě, aby jí nezničil pověst.

Ráno bylo jiskřivě nádherné. Jeden z posledních slunných dnů, poznamenala teta u snídani, s pohledem upřeným na zlatavé listí za okny.

Strýček to mumlavě potvrdil zpoza novin.

Madelyn se už před hodnou chvílí vrátila z procházky, takže o tom věděla víc, než teta i strýček dohromady, ale nekomentovala to a způsobně jedla. Při tom v hlavě probírala plán, jež se zrodil právě na procházce. Plán na společný život s Georgem. Plán útěku.

V každém případě bude nutné zjistit pár věcí, než se do tak dobrodružného podniku vrhne. A utajení je důležitější než čas, takže rozhodně musí vynechat služebnictvo v domě.

Madelyn se po několik následujících dní věnovala všem společenským aktivitám své tety, ale jak měla volnou chvíli, trávila ji v knihovně, kde si procházela mapu, turistické průvodce a dokonce narazila na sbírku zákonů. Rychle ji prolistovala, aby se ujistila, že to, co se chystá spáchat není zločin, a pak se pustila do balení.

„Slečno?”

„Ano, Nelly?”

„Zjistila jsem, že dostavníky vyrazí každou sobotu odpoledne.”

„Ach, výborně, to se skvěle hodí. V sobotu se koná ten tetinčin dobročinný oběd na který máme přijít už v deset.”

„Slečno, odpusťte, ale vy to myslíte doopravdy vážně?”

„Neměj strach, Nelly. Mám to promyšlené. Když zítra zajdeš na poštu a pošleš tenhle dopis, bude všechno v naprostém pořádku.”

Prošla si všechny dostupné informace, a byla si jistá, že to zvládne. Na několik dní dá Nelly volno, a komorná odjede na návštěvu k rodičům, což by mohlo pomoci zmást stopu, jelikož strýček jistě bude hledat dvě dívky a ne jednu. Sama nasedne do dostavníku na Carlisle, a pak přestoupí do jiného vozu směřujícího na Lockerbie. Vlastně to bude úžasné dobrodružství. A v dostavnících cestuje mnoho lidí, takže co by se jí mohlo stát? V Gretně už by ji měl čekat George, ale kdyby ne, ubytuje se v hostinci U kančí hlavy, o kterém četla v průvodci, a počká tam na něj.

„A nechcete si to ještě rozmyslet, slečno? Lady Whiteová se bude zlobit...”

Madelyn vstala od toaletního stolku a mírně pohladila svou komornou po rameni: „Bude se muset smířit s tím, že vždycky není po jejím.”

V pátek Madelyn naposledy procházela svůj plán. Na stole v knihovně měla rozloženou mapu, když právě vešel strýček.

„Copak tu hledáš, Madlinko?”

Madelyn se zamračila, ale odvrátila tvář, aby to strýček neviděl. Jestli jí ještě jednou řekne tou směšnou dětskou přezdívkou, asi ho... asi ho... zhluboka se nadechla a vydechla.

„Přemítám, strýčku, kde leží Ben Newis...” odpověděla, když ovládla své rozrušení.

Strýc se zatvářil shovívavě a přišel k ní, aby jí s hledáním nejvyššího vrcholu Skotska pomohl.

Madelyn si oddychla. Někdy mělo výhody, že ji muži považovali za hlupačku, ale většinou ji to spíš rozčilovalo.

„Ach děkuji, strýčku Henry. Co bych si bez tebe počala?” prohodila konverzačně, a strýčkovi poklona očividně udělala dobře. „A po čem pátráš ty?”

Strýc se zasmál do svých mrožích vousů a mávl rukou: „Nic pro tvou krásnou hlavičku. Potřebuji si ověřit nějaké zákonitosti vlastnictví plnokrevníků. Naskytla se mi výhodná koupě, a tak jsem si říkal... no, nebudu tě tím obtěžovat. Utíkej za tetičkou, děvenko, čeká na tebe s čajem.”

Madelyn se mdle usmála a poslechla. Kdyby nevěděla, že už zítra to všechno skončí, asi by se zbláznila. Takhle dokázala udržet přívětivý výraz na tváři i když jí strýčkovu blahosklonné jednání šlo pořádně na nervy.

Cestou do ložnice si v duchu prozpěvovala.

Už zítra, už zítra, už zítra!

2. KAPITOLA

Kočáry se řadily na rozmoklé příjezdové cestě a bylo jich překvapivě dost, na to, že mělo jít o malý oběd dobročinného spolku pro válečné veterány. Lady Tateová se zřejmě rozhodla přilákat pro svůj projekt co nejvíce bohatých mecenášů.

Fergusson postával poblíž ohromného krbu a tvářil se, že si prohlíží krajinku zavěšenou nad ním. Ve skutečnosti však bedlivě sledoval dění.

Majordomus každého ohlásil a Fergusson si příchozí nenápadně prohlédl a zařadil si jména k obličejům. Většinu jich samozřejmě alespoň zběžně znal, ale bylo dost takových, které viděl dnes poprvé.

Popotáhl se za nákrčník a vzápětí si v duchu vynadal. Dnes musí zapůsobit příznivým dojmem. Druhou šanci pravděpodobně nedostane.

Musí vypadat jako gentleman, mluvit jako gentleman a chovat se jako...

„Lord a lady Larchovi a jejich neteř, slečna Whiteová.”

Fergusson nakrčil obočí - Whiteová? Asi shoda jmen. Těžko by se tu objevila Madelyn Whiteová, miláček londýnské sezóny, opěvovaný ve společenských rubrikách snad všech dostupných novin. Dávali ji za vzor - prý je ctnostná, má vybrané chování a vytříbené způsoby. Už si nevzpomínal, co přesně o ní ještě psali, stejně to byly žvásty. Něco o jejích havranních vlasech a porcelánové pleti. Pochyboval, že by se tak snažili, kdyby neměla peníze.

Jenže Madelyn Whiteová je měla. Přesněji, zdědila je po smrti svého otce. Panebože! Jen si představil prosperující železářny a uhelné doly, srdce mu začalo bít rychleji. Starý White věděl, jak správně investovat, aby zabezpečil svou dceru. Ne jako ten pitomec, který zplodil jeho! Inu, kdyby měl naději, že s někým takhle bohatým uskuteční výhodný obchod, nejspíš by taky vypotil pár zdvořilých frází o jejích vlasech, pleti a - očích! Fergusson na vteřinu poztrácel všechny myšlenky. Dívka, která sestupovala ze tří schodků do prostorného salónu měla

opravdu krásné oči. Tmavé a velké, jaké mají vznešené arabské klisny. A kromě toho, samozřejmě, taky dechberoucí postavu, pokud se to dalo posoudit v šatech se širokou sukní a s bohatě nabíranými rukávy. Pohybovala se s grácií, a černé vlasy, vyčesané do složitého účesu, se při tom zlehka otíraly o odhalenou šíji.

Fergusson si s hrůzou uvědomil, že na ni civí, jako vesnický balík. Ženský už přece viděl. I dámy. A bez těch kanýrků a krajek vypadaly všechny nakonec vlastně stejně.

To, co považoval za důležité, se podle hedvábných spodniček nepozná. Zásadní je přece hrdost, čest a loajalita. A ještě pár dalších věcí, ale dnes tu není od toho, aby dumal nad podobnými nesmysly. Jestli je tahle kráska skutečně *ta Madelyn Whiteová*, tak ji osloví z jediného důvodu - a tím jsou peníze jejího otce.

„Zdravím, Fergussoně,” ozvalo se vedle něj. Okamžitě se otočil.

„Slyšel jsem, že ti vyhořela pila.”

Fergusson pokrčil rameny a nevesele kývl.

„To mě mrzí. Co budeš dělat?”

„Postavím ji znovu, co asi.” Snažil se tvářit sebejistě, ale Seana McKinleyho neoklamal. Sean věděl nebo aspoň tušil, že do pily vložil spoustu úsilí i všechn svůj volný kapitál, a jestli vyhořela, tak je zase na začátku. Zrovna teď, když konečně získal přístup k některým obchodům v Newcastleských loděnicích.

„Aha.”

„Co aha?”

„Tím se vysvětluje, co děláš tady, když společenské akce nemáš rád.”

Fergusson se pousmál: „A co tu teda podle tebe dělám?”

„Konečně hledáš vhodnou dědičku, jak jsem ti radil už dávno.”

Fergusson se naježil: „To je až poslední možnost.”

„No, vím, žes to říkal, ale věci se mění.”

„Zatím ne! Ještě zvládnou zabezpečit rodinu sám.”

Sean protočil panenky: „Vždyť to není žádná hanba, dělá to spousta lidí.”

Fergusson cosi zavrčel a Sean tiše odfrknul. Pak potřásl hlavou a plácl přítele po rameni: „Tak pojd’. Někoho ti představím.”

„Obchodního partnera, ne nevěstu,” požadoval Fergusson a Sean kývl.

Ukláněla se, zdvořile konverzovala a usmívala se. Dlouhé hodiny se ani nehnula od tetina boku - nepočítaje v to několik vyzvání k tanci. Teta Lucietta byla roztomilá a velmi oblíbená, takže se kolem nich neustále motali lidé. Madelyn jejich plytký hovor stíhala na půl ucha sledovat, a při tom klouzala nezúčastněným pohledem po přítomných.

Na dobročinný oběd, uspořádaný formou bufetu, přišli nejrůznější lidé. Převážně šlechtici, ale i několik mecenášů z podnikatelských sfér. Hostitelé se nebránili nikomu - pokud neměl hluboko do kapsy. A právě proto bylo mistrovským tahem vyhnout se přísnému zasedacímu pořádku, k němuž by nutila klasická tabule.

Kromě toho, toto není Londýn, jen Newcastle. Místo, kam ta nejušlechtilejší smetánka takřka nezavítá. Tedy, kromě ní. Madelyn se v duchu hořce usmála. Všimla si, že ji pár lidí okukuje. Ovšem, její otec byl hodně známá postava. Všichni určitě uvažují, proč dcera Huberta Whitea, bohatého a schopného vikomta, trčí tady, na hranicích se Skotskem. Co provedla? Nějaký skandál? Není v očekávání?

Všichni tak moc bažili po drbech, až se Madelyn skoro chtělo všechno na ně vykřičet. Je zasnoubená! Je zamilovaná! A nevlastní matka jí nepřeje ani kapičku štěstí.

Ale už to nebude trvat dlouho.

Najednou zavadila pohledem o svého strýčka. Stál v hloučku mužů, kteří o něčem živě diskutovali. Jistě o obchodu. O čem jiném?

Madelyn se napila z křišťálové číše a mimoděk klouzala pohledem po strýčkových společnících: Hubený aristokrat s brýlemi, tvářil se inteligentně, ale těžko říct. Už od pohledu nafoukaný čtyřicátník s brunátným obličejem. Mladý Barnaby, nevýrazný muž ve středních letech, s nímž se letmo setkala v Londýně. Čert ví, který vítr ho sem zavál.

Vsadila by se, že počítá procenta třikrát rychleji, než kterýkoliv z nich, ale jelikož byla žena, nikdo by tuhle sázku nepřijal. Od ní se očekávalo, že bude půvabně tančit a tvářit se uchváceně, kdykoliv nějaký muž prohodí rádoby inteligentní poznámku. Někdy jí takhle přetvářka šla silně na nervy. Ve škole se jí sice nelíbilo, jelikož musela dodržovat mnoho přísných pravidel, ale aspoň se nemusela tvářit, že je úplná husa, která nerozpozná lokomobilu od lokomotivy.

Obdržela další pozvání k tanci a zdvořilost jí velela neodmítnout - a nestěžovat si na posílané špičky.

Hudba hrála výtečně. Madelyn by si ji ráda vychutnala, jen kdyby její tanečník nebyl takové dřevo. Zatnula zuby a přinutila se udržet na tváři přívětivý úsměv. Vždyť už to nebude dlouho trvat!

A až se vdá, protančí na každém plese troje střevíčky. Zbytek tance se pokoušela přivolat vzpomínky na George. Ach, když ten ji vzal na parket, vznášeli se, jako labutě...

Při návratu do tetinčiny ochranné náruče si nenápadně oddechla a zatoužila na moment se opřít o zeď za obřím květináčem s palmou. Jenže Madelyn byla vychována, aby se za všech okolností chovala jako pravá dáma, a tak to nakonec neudělala.

Rezignovaně si stoupla vedle tety a opět se znuděně rozhlížela. Už jen dvacet pět minut, a bude čas!

Nedalo jí to a očima znovu zabloudila ke strýčkově skupině. Probírají ještě pořád akcie národní banky, nebo už přeskočili na nejnovější plány

ohledně železnice? Ne, to asi ne, strýčka novinky spíše odrazovaly. Byl totiž tak konzervativní, že novou příležitost nerozpoznal, ani když ho praštila přes-

Oči!

To jsou ale tvrdé oči. Madelyn se zaskočeně dotkla hrdla, hned však dala ruku dolů a uhnula pohledem. Dlouho to však nevydržela. Ke skupině finančních teoretiků se přidal kdosi nový. Vysoký ramenatý chlap, který by nutně potřeboval lépe padnoucí sako. To, které měl, jeho urostlé postavě moc nelichotilo. A i když bylo z kvalitní látky, ušil je někdo, kdo si s poslední módou dosud nepotykal.

Madelyn si o sobě nikdy nemyslela, že je povrchní nebo malicherná. Ale možná je. Jak jinak lze vysvětlit, že k němu stále znovu stáčí zrak. Měl husté tmavé vlasy, dost přerostlé a na krku stažené černou stužkou. Tvář hladce oholenou a výrazný nos. Zlomený nos, opravila se, po důkladnějším zkoumání.

Hovořil zapáleně a občas prudce gestikuloval.

Buran.

Ale jako jediný z nich vypadal, že opravdu ví, o čem mluví. To Madelyn zaujalo. Kéž by tak mohla vyslechnout jeho návrh.

Bylo jí jasné, že jim přednáší návrh, protože... Madelyn vlastně nevěděla proč je to tak jasné, ale vnitřně to cítila, viděla to v jeho tváři.

Nakonec zřejmě usoudil, že mu zde pšenka nepokvete, omluvil se a vyrazil ke stolům s obědem.

Barnaby ji přišel požádat o tanec a ona z povinnosti souhlasila.

Fergusson se zhluboka napil, ale sladký punč jeho žízeň nezahnal. Bylo to k vzteku!

I když se to dalo čekat. Říkal Seanovi od začátku, že bavit se s těmihle staromódními zatuchlými aristokraty nemá žádný smysl. Jenže Sean byl přesvědčený, že i tohle musí zkusit.

Vzal číšníkovi z podnosu šampaňské a hodil ho do sebe. Zalechtalo až v nose, ale aspoň to nebylo tak sladké a navoněné, jako punč. Bohužel, whisky tu asi čekat nemůže.

Kéž by už mohl jít domů.

Kéž by bylo kam.

Zachmuřil se a narovnal ramena. Ne, fňukat nemá smysl. Je tu, aby bojoval. Aby našel způsob, jak vrátit svému panství prosperitu.

Ještě nevyzkoušel všechny možnosti. I když mu jich už zrovna moc nezbývá.

Pootočil se a pročesával očima sál. Přece tu musí být někdo, kdo by byl ochoten s ním spolupracovat. Někdo, kdo se za něj zaručí, aby dostal půjčku.

V kole zahlédl Barnabyho. Nudný a nezajímavý chlapík, ale kdyby dostal příležitost pohovořit s ním o samotě, snad by ho přesvědčil. Zamyšleně na něj civěl, a dost dlouho mu trvalo, než vzal na vědomí jeho partnerku. Nebyl tu, aby obdivoval ženské půvaby, přišel pracovně, ale... Dívka s vysoko vyčesanými temnými vlasy a křehkou šíjí tančila lehce, jako bludička na vřesovišti. Jemná a ženská, až mu zatrnulo.

Takže Barnaby se zná se slečnou Whiteovou? Klouzal pohledem po její stíhlé postavě a při tom přemýšlel, jak zařídít, aby je Barnaby seznámil. Ve společenských manýrech se nijak zvlášť nevyznal, ale bylo mu jasné, že k ní, jakožto k mladé svobodné dívce, těžko může bez okolků přistoupit a požádat ji o půjčku.

Nebo o cokoliv jiného.

Těžce vzdychl. Ano, je krásná. Ale s tou svou dokonalostí je úplně mimo jeho dosah, takže si bude gratulovat, i když se mu podaří z ní

vymámit příslib malé půjčky. O čemkoliv jiném si může nechat leda zdát.

Madelyn doprovázela tetinku ke stolům s bufetem. Sama neměla nervozitou na jídlo ani pomyšlení, ale teta ji odmítla nechat bez dozoru. Madelyn doufala, že až se teta občerství a snad i něco popije, její ostražitost trochu ochabne. Vlastně to byla součást plánu.

Dlouhé stoly poblíž oken se prohýbaly pod nejrůznějšími lahůdkami. Krevety a mořské ryby se tu vystavovaly ozdobené vějíři zeleniny, paletu chutí doplňovaly různé omáčky, pečivo, masa a jiné oblíbené pochoutky.

Teta požádala sloužícího, aby jí naservíroval zauzený hovězí jazyk a brambory, a Madelyn nenápadně pokračovala dál, kolem stolů. Předstírala, že si prohlíží, co tu je, a vybírá. Potřebovala otestovat, jak je na tom tetina pozornost.

Blízko dveří na terasu, po nichž stékaly kapičky deště, postával Barnaby s tím vysokým cizincem a tvářil se rezervovaně.

Madelyn zvědavě natáhla uši.

„Je jisté, že na tom vyděláte stejně, jako já.”

„Ale lord Wernon se zmiňoval, že jejich akcie zaznamenaly prudký pokles...”

„K čertu s Wernonem! Vždyť je to trouba, kterej nedohlídne dál, než na knoflíky na svý vestě!”

Madelyn se pro sebe pobaveně ušklíbla, ale hned to zamaskovala skleničkou s vinným střikem, již pozvedla k ústům.

Barnaby se vypjal a odměřeně na muže kývl: „Lord Wernon je můj přítel.”

Cizinec rozhodil rukama: „Ale obchodu nerozumí. No tak, Barnaby! Přece nedáte svý peníze někomu, kdo je ochotnej za stávajících

podmínek obchodovat s kontinentem. Vždyť za celní poplatky dáte skoro stejně, jako za přepravu!”

„Odpusťte, lorde Flemingu, ale vzhledem k vaší rodinné minulosti vás skutečně nepovažuji za vhodného rádce ohledně svých financí.”

Fleming se narovnal a zatvářil se kamenně.

„V tom případě mě těšilo, pane.” Prudce se obrátil na patě a odkráčel.

Madelyn přijala talířek s kouskem šunky a tvářila se, že jí. Ve skutečnosti však střídavě sledovala tetičku a hodiny.

Je čas. Konečně.

Při odchodu ze zaplněné jídelny ještě letmo zahlédla neotesaného cizince. Pokoušel se pro své záměry nadchnout někoho dalšího. Nemohla si pomoci a zakroutila hlavou: S tímhle chováním nemá žádnou šanci, i kdyby měl nakrásně pravdu. Je příliš přímočarý a projevuje neodpustitelnou hrubost.

Madelyn vyšla z jídelny a zamířila do dámského salonku. Za prvé potřebovala, aby ji tam ostatní dámy viděly, čímž zastře stopu, a za druhé se tam měla sejít s Nelly.

Komorná byla nervózní, ale nezklamala. Měla připravený velký koš přikrytý šátkem a zavedla svou paní do odlehlého pokoje, který měla za úkol najít.

Za chvíli vyšly zadem z rezidence dvě dívky v prostých šatech s pláštěnkou přes hlavu, a naskočily do drožky, která na ně čekala za rohem. Zavezla je přímo k dostavníkové stanici, kde obě vystoupily do drobného deště.

Nelly včas připravila do najaté drožky své i Madelynino zavazadlo, a to si teď každá nesla.

Za čtvrt hodiny odtud vyjede jeden dostavník na Carlisle a druhý na Londýn. V každém bude sedět jedna dívka, a obě se budou mlčky modlit, s pohledem upřeným na ubíhající krajinu.

Nelly úpěnlivě prosila za to, aby se její paní nic nestalo a ona nepřišla o místo.

Madelyn žádala o požehnání k cestě za svou láskou.

A drobné mrholení se změnilo v hustý, vlezlý déšť.

Natřásání kočáru bylo ubíjející, a pach kvašeného zelí a česneku, táhnoucí z jednoho zavalitého spolucestujícího, zvedal Madelyn žaludek.

Šedý, kalný a nanicovatý den za okny, se blížil k závěru.

Kočí už před nějakou dobou zvolnil a z venku se chvílemi ozýval zvuk vody, cákající na podvozek, když projížděli kalužemi.

Kdyby bylo opravdu ticho, slyšeli by zřejmě i pleskání kopyt do rozměklé hlíny. V kočáře ale jedna stará paní stále dokola, monotónně a pološeptem drmolila slova nějaké modlitby. Madelyn si přitáhla ke krku plášť a otřásla se. Okénko se dávno zamlžilo, takže ven už pořádně neviděla. Přesto si v srdci uchovávala dobrou náladu. Vždyť je na cestě. Už brzy se shledá se svou láskou. A pak spolu stráví celý život.

Představovala si, co bude v takovém pošmourném podzimním dni dělat tak za dvacet let. Viděla George s tím jeho příjemným úsměvem a kolem nich jí fantazie rozesadila dorůstající děti. Všichni odpočívají u krbu a střídají se v předčítání nějaké knihy. Tiše vzdychla.

Najednou sebou kočár trhnul, až stará paní nechtěně vrazila loket do břicha obtloustlého muže. Madelyn se křečovitě chytla dvířek dostavníku.

Kočí hulákal a koně řehtali. Kolem nich po druhé straně silnice prosvištěl temný stín nějakého velkého kočáru, jehož plnokrevníci dusali krkolomným tempem po kluzké cestě.

Kabina se naklonila a kola začala prokluzovat. Koně zabírali, ale dostavník jel spíš dozadu a na stranu, než dopředu. Najednou něco křuplo, povoz sebou znovu trhnul, pasažéři zaječeli úlekem, něco uhodilo do přední části kabiny a kočí zvenku zavřískl bolestí. V tu chvíli už křičeli i všichni uvnitř, protože s ohlušující ránou a tvrdým žuchnutím, přistál kočár na boku.

Koně bolestně ržáli, kopali kolem sebe a ještě víc se zamotávali do postrojů. Kočí na ně něco řval, ale jestli tomu věnovali pozornost tak, jako cestující uvnitř vozu, nebylo divu, že zmatek nebral konce.

A stará paní, která zůstala na vrcholu lidské hromady ze sténajících a zkroucených cestujících se stále modlila. Jenom přidala na hlasitosti.

„Pani,“ nevydržel to jeden muž ve středních letech, „víte, zázrak by byl moc fajn, ale nám by docela stačilo, kdybyste se pokusila otevřít ty dveře.“

Madelyn na spodku hromady se bolestně pousmála, a začala shledávat své končetiny. Ruce měla zkroucené pod sebou, na jedné noze jí ležel obtloustlý pán a druhá... au! Podivně se zaklínila pod sedačku a přimáčkla ji něčí cestovní koš.

Madelyn v těsném prostoru zápasila o dech a celá se třásla. V hlavě neudržela jedinou kloudnou myšlenku, protože se tam roztahoval šokovaný úžas.

Co se stalo? A co teď? Co budu dělat?

Jsou na cestě teprve tři, čtyři hodiny a už taková pohroma! Jestli ji strýček začne hledat, dopadne ji jako nic. A příště se jí už vyklouznout nepodaří!

Všichni kolem hekali a sténali, a Madelyn se hlavou honily střípky naprosto neužitečných myšlenek.

Konečně se těm nahoře podařilo otevřít dvířka a vysoukat se ven. Pak vytáhli starou paní, jednu hospodyni s šátkem nakřivo a tlustého pána. Nakonec se ven protáhla i Madelyn.

Kočí už odvázal koně a uklidňoval je pytlíčky s ovsem. Ostatní si prohlíželi svá zranění. Nic vážného se naštěstí nestalo, bylo tu jen pár odřenin, monokl a Madelynin pohmožděný kotník.

Thlusty pán právě všem vysvětloval, jak je nutné konečně zavést nějaký zákon, který by kočáry přinutil jezdit ohleduplnou rychlostí a Madelyn se nešťastně opřela o kolo převráceného dostavníku. Ruce měla prochladlé a roztřesené.

„Co budeme dělat?“ ptal se jeden z mužů kočího, a ten mu vysvětlil, že je nutné, aby se někdo vydal do nejbližší vesnice pro pomoc, protože dva z koní jsou zranění a kočár zapadl do příkopu takovým způsobem, že ho ti zbývající sami neutáhnou. Kromě toho měl zlomené kolo, a to musí opravit zkušený kolář, jinak se stejně za pár kilometrů rozsype.

Najednou přísně vyhlízející hospodyně vykřikla: „Někdo sem jede!“

„Povoz?“ zeptal se s nadějí tlustý pán a vyhlédl zpod svého přšipláště.

„Ne, jen jezdec. Hej, pane, tady!“ vykřikl kdosi a osamělý jezdec na obrovském koni zpomalil.

„Měli jsme nehodu! Nějakej šílenec v protisměru řízl tudle zatáčku tak zvostra, že sem musel uhnout málem až do příkopu, no a to bahno s náma ujelo. Máme zlomený kolo a zraněný koně. Prosim vás, pane, nemoh' byste nám zajet pro pomoc?!”

Muž seskočil z koně, a šel se podívat blíž. Slunce, pokud nějaké za těmi mraky vůbec bylo, se sklánělo k západu a studené šero se stávalo temnějším.

Vysoký muž opatrně sestoupil do strouhy a uznale hvízdal. „To kolo je úplně zrušený, a nejspíš je naštiplá i osa. Je do toho houby vidět...” mluvil sice s kultivovaným přízvukem, ale používal samé nespisovné výrazy. Madelyn prudce zvedla hlavu.

Tenhle hlas už dneska slyšela. Hluboký a sytý a nesmírně zvláštní tou směsicí hovorového a vytříbeného jazyka. Postavila se

„Kus odtud je farma, zajedu tam, a řeknu jim o pomoc.”

„To byste byl moc hodnej, páč na koni tam budete vo půlku rychlejc, než kterejkoliv z nás.”

Muž se na kočího krátce usmál, a pak přešel očima po pasažérech, shromážděných okolo: „Jinak jste všichni v pořádku?” Zarazil se. Znovu se vrátil ke štíhlé dívce opírající se o dostavník. Skoro nevnímal, že ostatní cestující mumlavě potvrzují, že jim nic vážného není.

Tohle není pravda! To nemůže být pravda... protože, prostě... je to jen výplod mého unaveného mozku.

Bezděky udělal krok blíž k ní. Zvedla hlavu a celá se narovнала. V tom pohybu byla důstojnost a elegance, kterou obdivoval už dnes v poledne. Mlčela, a prohlížela si ho zrovna tak udiveně. Je to ona. Sice bylo čím dál větší šero, ale tyhle veliké tmavé oči by si nedokázal splést.

Najednou mu došlo, že prší a všichni na něj zírají - a on civí na dívku, které nebyl ani představen.

„Kolo!” zamumlal podrážděně, a pleskl rukou o bok dostavníku.

Pak se obrátil ke kočímu: „Víte, co? Běžte se schovat támhle do toho lesíka. Vemte s sebou i koně. Přes to jehličí na vás nebude tak pršet.” Tlustý muž to považoval za dobrý nápad a kočí také. Všichni si posbírali svá příruční zavazadla, a zamířili k blízkému hájku.

Dívka však na chvíli zůstala nerozhodně stát.

„Slečno Whiteová?” oslovil ji tiše.

Okamžitě ztuhla.

„Co tady ksakru děláte?”

Změřila si ho podezřívavým pohledem a narovнала se, jako pravítko: „Promiňte, pane, ale nebyli jsme si představeni, a s cizími lidmi já zásadně-“

„Fergusson Fleming, lord Fallstone,” přerušil ji a nápráhl pravici.

Tak trochu zkoušel, jak tahle dáma zareaguje. Potřásání rukama bylo mimo etiku - tedy alespoň v její části světa.

Přesně jak předpokládal, Madelyn zaváhala. Potom však pomalu kývla a opatrně vložila svou dlaň do jeho. „Lady Madelyn Whiteová.”

Okamžitě poté svou ruku stáhla a ukryla ji v pláštěnce.

„Tak, teď už se známe, takže mi můžete říct, co tu děláte.”

Na chvíli pohlédla stranou. Ostatní cestující už byli dávno mimo doslech a Madelyn měla dojem, že šero rychle zhoustlo.

„Věřte nebo ne, ale já mám takový pocit, že jste vzala do zaječích. Čeká vás nějaké dostaveníčko?”

„Do- dostaveníčko? To si vyprošuji!”

Fergusson rychle přemýšlel. Z toho, jak je oblečená a nervózní, vyplývá jediný závěr - je na cestě někam, kam ji rozhodně neposlala rodina.

Jeho zklamání z dnešního odpoledne se pomalu vytrácelo. Sice nenavázal žádné doopravdy užitečné kontakty, ale tenhle jeden by mohl stát za sto jiných. Obchodní partnerství s Whiteovými železárnami. Ztraceně! Jen na to pomyslel, zrychlil se mu tep. Stačilo by zmínit před některými loďaři v Newcastlu tohle jméno, a cesta k těm nejvýhodnějším kontraktům by byla volná! Sakra, to je snad sen! Pokud naváže dobré vztahy s touhle hezoučkou dědičkou, mohl by dostat půjčku od Whiteů. A když mu půjčí Whiteovi, tak pak už každý. Pak opraví pilu a rozjede konečně svůj plán na zajištění panství. Panebože!

Pokud... pokud se nechystá provést něco, za co ji zbytek rodiny vydědí... V tom případě by bylo nejlepší ji pěkně posadit na koně a odvézt zpátky do Newcastlu, tetičce a strýčkovi.

Hmm, jenže ti mají s Whiteovými železárnami pramálo společného a nejspíš by se lady Whiteové, vdově po vikomtovi, o tomhle faux pas raději ani nezmínili, čímž by pěkně rychle zhasla i jeho sláva. Zatraceně!

„Budeme tu ještě dlouho stát a moknout?“ zeptal se dívky.

Madelyn vzdychla. I ona přemýšlela. Pokud tu bude s ostatními cestujícími čekat, až někdo vyprostí a opraví dostavník, strýček ji dohoní. A potom si o životě s Georgem může opravdu nechat jen zdát.

O tomhle muži toho moc neví. Choval se podivně a vypadal ještě zvláštněji. Musel mít skvělé vzdělání, protože na dobročinném obědě se choval docela kultivovaně, na druhou stranu ty jeho hrubé výrazy a nestříhané vlasy. Ale měl v sobě i kus slušnosti, když zastavil, aby pomohl převrácenému dostavníku. Třeba se s ním může rozumně domluvit. Během oběda ho viděla mluvit s mnoha lidmi - a ze všech se snažil vymámit peníze. Nejspíš je vážně potřebuje.

Tichý šum padajících kapek odměřoval čas. Jestli tu budou postávat ještě dlouho, všichni akorát nastydnou.

„Vlastně mám návrh,“ pronesla nakonec.

„Opravdu?“

„Potřebuji se co nejrychleji dostat do... Gretna Green.“ Tak, a bylo to venku. Sledovala, jak povytáhl obočí, ale kromě toho to nijak nekomentoval.

„Když mě tam v pořádku dopravíte a nebudete se na nic ptát, dobře vám zaplatím.“

„Jak dobře?“

„To záleží.” napjatě si tiskla ruce. Otec jí v dopisech občas líčil některá jednání, na která byl pyšný, proto věděla, že je dobré při vyjednávání držet druhou stranu v určité nejistotě.

„Na čem?”

Nutila se do klidu. Každou chvíli se můžou ze zatáčky vynořit její pronásledovatelé. Zjistil už strýček s tetou, že zmizela? Ovšemže ano, ale otázka je, jestli tuší, kam se vydala.

„Inu, záleží to na tom, za kolik jste ochoten to provést.”

„Dvě stě liber,” odvětil bez zaváhání.

Madelyn potlačila syknutí. Nebyla to malá částka, ale ani přemrštěná. Poradila by si s tím. Na smlouvání neměla náladu, důležitější bylo dát se opět do pohybu.

Kývla a s trochou obav natáhla ruku.

Potrásl jí a potom se rozhlédl tmavým šerem.

„Co vaše zavazadla?”

„Tašku mám u sebe a nic jiného jsem si s sebou nebalila.”

„Takže se konečně můžeme hnout?”

Kývla. Nohy měla studené jako rampouchy a nebýt dostavníku, o který se opírala, byla by klouzala v blátě. Teď se pokusila udělat krok do kopce, ale pohmožděná noha zaprotestovala.

Fleming vzal její objemnou tašku a vykročil ke svému koni. Zavazadlo měl už dávno přivázané a Madelyn dosud urazila jen mizivou vzdálenost. Noha ji neposlouchala. Při každém kroku jí kotníkem projelo ostré píchnutí. Statečně kulhala k okraji příkopu a Fleming se po ní ohlédl.

Najednou jí levá noha ujela na blátě a jedinou záchranou bylo prudce došlápnout na pravou.

Zaúpěla bolestí a pevně stiskla víčka.

Najednou ucítla, jak letí vzhůru. Znovu vyjekla, ale to už ji Fleming bezpečně držel v náruči. Překvapeně zalapala po dechu a vůbec netušila, jak se v téhle situaci zachovat.

„Chyťte se mě, zatraceně, nebo v tom marastu skončíme oba.”

Madelyn váhavě poslechla. Položila mu paži kolem ramen, a druhou se zachytila za své vlastní zápěstí. V téhle poloze neustále narážela obočím do okraje jeho klobouku, a tak se nakonec přikrčila a hlavu si položila na jeho rameno.

„To je lepší,” zabručel, a Madelyn se zdálo, že jí ten zvuk zavibroval celým tělem.

Chvíli se strachovala, jestli přece jen neupadnou, ale Fleming našel místo, kde příkop nebyl tak hluboký a rozrytý kopyty dostavníkových koní, a docela snadno se z něj dostal. Pak písknul na svého koně a zavolal jeho jméno.

Na cestě se ozvaly kroky a Madelyn chvíli jen tiše spočívala v jeho náruči. V té chvíli ji zaplavil velmi zvláštní pocit. Cítila se v bezpečí a chráněná, ale jeho vůně způsobovala, že jí po páteři probíhalo jemné chvění, takový příjemný neklid.

„Výborně, Odine, hodnej kluk,” pochválil velkého hřebce, a bez okolků vysadil Madelyn na jeho hřbet.

Dívka se křečovitě chytila sedla a Fergusson chvíli postál u koňské hlavy a předstíral, že rovná udidlo.

Zatraceně! Ovládej se, pitomče! Pěkný holky už jsi přece viděl. A taky držel v náruči. Není ničím výjimečná. Není oblejší, ani hebcí, ani voňavější. A hlavně není tvoje! Tak se koukej dát dohromady, než pozná, jak tě rozhodila.

S vynaložením jistého úsilí ovládl svůj dech i jiné části těla, kterým se moc líbilo, jak se k němu před chvílí tiskla, a vyhoupl se za ni do sedla. V tu chvíli si uvědomil, že předchozí námaha byla zbytečná. Bylo to tu zas. Seděla mu křížem přes stehna a i když se snažila o správně

vzpřímený jezdecký posed, jak se na dámu sluší, co chvíli se o něj otřela, nebo ji Odínova houpavá chůze hodila na jeho hrud'.

Madelyn s vypětím všech sil udržovala narovnaná záda. Bylo jí zima a když vítr vlezle foukl pod přšiplášť, dala by půl Whiteových dolů za teplý krb a hrnek čaje. A k tomu se celá třásla, jak na ni doléhal šok z prožité nehody. Asi po čtvrt hodině jí už slyšitelně drkotaly zuby, a záda měla ztuhlá a bolavá.

Odín opatrně našlapoval na cestě plné výmolů a bláta, a do okolní krajiny se vkrádal večer.

Každý krok statného černého koně ji zhoupł blíž k Flemingovi a stálo jí víc a víc námahy se opět zvedat a odtahovat. Bože! Dá mu směnku na těch dvě stě liber hned, jen když jí dovolí, aby se opřela o jeho pevnou postavu a načerpala trochu jeho klidu a jistoty. A tepla!

Po chvíli si uvědomila, že vzduch naplnila nová vůně. Kouř a polévka.

Zbystřila. Kousek vlevo od cesty svítila okna malé farmy.

Fleming tam zabočil, ale nechal Odína stát mimo světlo dopadající z oken. Seskočil a přikázal hřebci počkat.

V tichu, které se rozhostilo, slyšela Madelyn dopadat drobné kapičky na svůj povoskovaný plášť. Tap tap tap trrtatatap, tap tap...

Náhle vrzly dveře a ven vyšly čtyři mužské postavy. Tři s lampami zamířily k hospodářským stavením, jedna k ní.

„Pomůžou jim?“

„Jo. Paní domácí už dala vařit víc vody na čaj, aby se zahřáli, až přijedou. A my popojedem. Ještě tak hodinku odtud je slušný hostinec. A jelikož dneska nepřivítá hosty z dostavníku, vsadím se, že bude mít spoustu volných pokojů.“

3. KAPITOLA

Fleming měl pravdu. V hostinci byl klid, a tak si vybrali dva malé pokoje na konci chodby, dál od schodů. Ve výčepu bylo teplo a u baru postávalo jen několik místních.

Fleming ji napřed nechal sedět u krbu a zanesl nahoru své i její zavazadlo, a pak se vrátil k večeři.

Mezi tím se Madelyn trochu sebrala. Sundala si mokrý plášť a uhladila si vlasy. Než přišel dolů, vrátila se jí dokonce i barva do tváří.

Sedl si naproti ní a když se objevila hostinská, objednal večeři, pivo, čaj a dvě whisky.

Madelyn potlačila zamračení, obava však zůstávala. Co když se její průvodce opije? Co když ráno nevyrazí na cestu včas? A co když se pod vlivem alkoholu bude chovat nevhodně? Stiskla ruce v klíně, aby zakryla, jak se jí chvějí.

Hostinská po chvíli přinesla pití a slíbila, že večeře bude co nevidět.

Madelyn si chvíli váhavě prohlížela velký hrubý hrnek s tmavou tekutinou, ale než usoudila, že tohle zřejmě opravdu bude její čaj, stalo se něco nečekaného.

Fleming vzal jeden koflík s pálenkou a nalil ho do jejího hrnku.

Madelyn vyjekla.

Fleming si toho ale nevšímal. Přičichl ke své skleničce whisky, a jelikož se mu zřejmě nezdála nijak úchvatná, na několik doušek ji vypil.

Pane Bože! Tohle opravdu není gentleman! K čemu se to rozhodla?!

„Vypijte to,“ zabručel a přistrčil jí hrnek.

„Děkuji, ale změnila jsem názor. Nemám žízeň.“ Snažila se ovládat svůj hlas, aby nekřičela. Jeho jednání ji absolutně pobouřilo! Co si to o ní myslí? Dáma za žádných okolností tvrdý alkohol nepřijímá.

Podíval se na ni s překvapeným výrazem. Copak se ještě nikdy nesetkal se skutečnou dámou? Vypadalo to tak. Ale Madelyn dáma je. A má své zásady.

Posunul hrneček ještě blíž k ní a vyzývavě ji pohlédl do očí: „Snad nemáte strach? Je tam toho jen kapička. Do pravýho irskýho čaje by ty panáky měly přijít dva. Ale tahle whisky je skotská, takže se vsadím, že jeden bude stačit.“

„Nemám strach. Jsem rozhořčena.“ Madelyn zvedla bradu.

Fleming pomalu roztáhl rty v pobaveném úšklebku.

Kdyby neměla takový hlad, byla by se zvedla a důstojně odešla do svého pokoje. S takovým hanebným člověkem by rozhodně neměla stolovat.

A nejspíš by s ním neměla ani mluvit.

A - určitě by s ním neměla cestovat do Gretna Green.

Vzdychla, ale vzápětí se opět narovnala a čelila jeho pohledu: „Žádám vás, abyste mi objednal nový čaj.“

Ignoroval ji.

Zvedl své pivo a zhluboka se napil.

Příšerný člověk!

„Vypijte to. Zahřeje vás to. Je to ověřený recept.“

Madelyn zaťala zuby. Nesnášela ten přezíravý tón. Takže on si myslí, že whisky v jejím čaji je pro její dobro?

„Děkuji, nechci.“ Víc nebyla schopná říct, aniž by mu vynadala. A Madelyn na veřejnosti ještě nikdy nevyvolala hádku. To by byl téměř stejný poklesek, jako odhalit vlastní spodničku.

„Trocha whisky ještě nikoho nezabila. A aspoň vám to rozproudí krev.”

„Věřte, že to nemám zapotřebí.”

Fleming se znova ušklíbl: „To si pište, že jo.”

„Kdo si myslíte-”

V tu chvíli se u nich zastavila hostinská s tácy jídla. Madelyn zmlkla, jako když utne a zatvářila se zdvořile. Poděkovala a počkala, až se ta žena vzdálí. Měla v úmyslu ho znovu ujistit, že k něčemu tak nízkému se nepropůjčí, když vytáhl z malého pouzdra na opasku nůž a pustil se do jídla. Její výhrady mu byly lhostejné.

Madelyn pevně stiskla rty, aby na něj nezačala křičet. Opravdu se snažila. A jelikož jí roky vštěpovali důstojné chování, podařilo se jí vypravit ze sebe: „Zaříd'te, prosím, aby mi přinesli nový čaj,” a neječet.

Fergusson předstíral, že si jejího zuřivého rozkazu nevšímá. Vypadalo to, že ta holka pukne, jestli neupustí páru. Ale to nebyla jeho starost. On se pokoušel zařídit, aby do cíle své cesty dorazila živá a zdravá, za což mu slíbila odměnu. Pokud s jeho způsoby nesouhlasí, ponese si následky sama.

Madelyn ho probodávala pohledem.

Na stole před ní stydla večeře, a vůně pečeně jí kroutila sevřený žaludek. Hlad pomalu přemáhal vůli se hádat.

Nakonec důstojně uchopila příbor a -

Fergusson jí odtáhl prkno z dosahu.

Vytřeštila na něj oči.

„Napřed ten čaj.”

„Prosím? Jak se opovažujete?!” Madelyn sevřela v prstech nůž.

„Po jedné whisky se z vás nestane padlá žena, jasný? Zahřeje vás to, a uvolní bolavý svaly. To je všechno.”

„Ale já to nechci.”

„Nechcete se cítit líp?” zeptal se posměšně.

„Ne, když kvůli tomu musím porušit své zásady.” Madelyn zbělaly klouby prstů, jak se musela ovládat, aby mu nůž nezabodla do ruky. Tím by ovšem porušila zase jiné zásady, takže byla v pasti. Jediným skutečně elegantním řešením by bylo zvednout se a jít spát. Tím by ho dokonale setřela. Dokázala by mu, že je povýšená nad jeho machinace i nad tak přízemní věci, jako je jídlo a pití. Ach ano! Dokázala si představit, jak by mu spadla čelist.

Jenže jí právě v té chvíli zakručelo v žaludku a Madelyn si uvědomila, že musí jíst, aby zvládla cestu v takovém nečase. Když nebude mít sílu, strýček ji brzy dohoní.

Pozoroval ji, a bylo jasné, že nehodlá ustoupit.

Mračila se, a už se ani neobtěžovala to skrývat. Copak se ten chlap ani trochu nestydí? Že muži mívají sklony k nadřazenosti, na to si už zvykla. Že podceňují její schopnost vlastního úsudku, to ji sice dráždilo, ale už se s tím setkala. Ale tahle do nebe volající drzost, to už bylo prostě moc!

„To je vydírání,” upozornila ho rozhořčeně.

Pokrčil rameny.

„Jsem naprosto schopná se sama rozhodnout, co chci a nechci pít. Chápete?”

Přikývl.

Přesto dál držel táč z jejího dosahu. Jako by tím chtěl říct, že se přece stále může rozhodnout. Buď vypije posilující nápoj a také se nají, nebo nevypije - a večeri nedostane.

Choval se k ní, jako by byla dítě.

Madelyn otrásla vlna frustrace, následovaná dalším zakručením žaludku.

„Fajn!” vyrazila ze sebe zuřivě. „Fajn, jak chcete. Ruším naši dohodu. S člověkem vašeho ražení nechci mít nic společného!”

„To jste vážně takový zbabělec?”

Madelyn vykřikla. „Zbabělec? Jak se vůbec opovažujete mě tak označit? Vždyť vůbec-”

„Řekl jsem zbabělec, protože jen fakt velkej srab by se bál jednoho panáka whisky. Proboha! Copak si myslíte, že vás to otráví? Nebo že se otevře země a pohltí vás peklo? Jste jak malá! Dobrou chuť,” dodal a přistrčil jí prkno.

Madelyn na něj vteřinu zírala. Rozčilil ji tak, jako nikdo od chvíle, kdy ji nevlastní matka poslala na sever. Vlastně - ani Lilian ji snad nikdy takhle nevytočila.

„Myslíte si, že jste chytrý, že? Myslíte si, že se teď napiju, abych vás přesvědčila, že nejsem zbabělá. Ale to je omyl. Já vám nic dokazovat nemusím.” Zabodla nůž do masa a ukrojila si řádný kus. Pak ho porcovala na malá sousta a při tom si brblala pod nosem něco o nebetyčně arogantních chlapech.

Když dojedla, způsobně si otřela ústa ubrouskem, složila příbor na stranu a z kapsy vytáhla několik mincí.

„Děkuji za svezení a za večeři. Nocleh vyrovnam ráno sama. Sbohem.”

Fergusson drobné nechal bez povšimnutí ležet a tvářil se, že ho vůbec nezajímá. Sotva se ovšem odvrátila od stolu, upřel oči na její štíhlá záda a boky, stoupající s námahou a kulhavě do schodů, a pomalu se usmál.

Madelyn zuřila. Rozvázala si boty a teď je páčila z prochladlých nohou. Nešlo jí to tak se cítila ublížená, opuštěná a zrazená. Hřbetem ruky si otřela zamlžené oči a znovu umíněně popadla špičku a patu kožené botky na nízkém podpatku. Zatáhla, bota povolila a Madelyn ji s uspokojením pustila na podlahu.

Tělo ji svědilo, jak na ní dosychaly vlněné šaty, a únavou jí klesala víčka. Neměla jet bez Nelly. Její komorná se vždycky postarala, aby na ni na posteli čekala vyvětraná a nahřátá noční košile a pod peřinami teplá cihla.

Hloupý nápad, vyrazit takhle nalehko! Ale muselo to být. S vlastním kočárem by se daleko nedostala. Takhle snad pro strýčka bude mnohem těžší ji najít a její úmysl jí překazit. Vzdychla, upustila i druhou botu a začala si rozepínat jednoduché černé šaty, které si vypůjčila od Nelly. Nechtěla být cestou moc nápadná a až teď jí došlo, že by své běžné oblečení vlastně sama ani nesvlékla, protože mělo většinou zapínání na zádech.

Vztek ji ještě úplně neopustil, a když si uvědomila, jakou má žízeň, nejradši by se do šenku vrátila, a Flemingovi pořádně vynadala.

Ale to by musela dolů po schodech. A potom zase nahoru... jen si to představila, raději ten nápad pustila z hlavy. Stejně by to ničemu neprospělo. Je-li někdo tak omezený a arogantní jako lord Fallstone, pak by s ním žádná dáma neměla ztrácet čas.

V dlouhé noční košili si sedla na postel a začala si vytahovat sponky z vlasů. Zvlhlý drdol už pořádně tahal, a když vlasy osvobodila, pocítila takovou úlevu, že málem přeslechla i ostré tukaní na dveře.

Bože! Co se děje? Vyskočila a srdce se jí divoce rozbušilo. Dostihli ji! Odvlečou ji zpátky a-

„Madam?“

To nebyl strýčkův hlas.

Hostinská se ozvala znovu: „Madam, přinesla jsem vám čaj.“

Madelyn překvapeně udělala několik kroků ke dveřím. „Ale- já si ho neobjednala.“

„Jo, já vím. Posílá ho pan Flash.“

Flash? Pak se jí rozsvítilo. Tohle jméno přece použili jako krytí, aby se nikdo nevyptával, proč cestují spolu.

Madelyn odšoupla zástrčku a pootevřela dveře. V jejím zorném poli se objevil velký hrnek čaje, a než si stačila uvědomit vzdalující se ženské kroky, otevřely se dveře dokořán.

Madelyn se nadechla k výkřiku, ale to už byl Fleming uvnitř pokoje a kopnutím zavřel dveře.

Madelyn uskočila a okamžitě stiskla v hrsti límeček noční košile. „Lo - lorde Fallstone?” zachraptěla vyprahlým hrdlem. „Co tady- Okamžitě opusťte můj pokoj!”

„Chtěl jsem se omluvit.”

„Prosím?” vytřeštila oči a mimoděk couvla ještě dál. „Mo- moment!” vykřikla a divoce těkala zrakem po místnosti. Skočila k židli a popadla pláštěnku. Ruce se jí třásly, když se je pokoušela nacpat do rukávů, takže několikrát prsty narazila o průramek, než se trefila. Ten příšerný člověk stál pořád u dveří a dokonce se o ně uvolněně opřel. Opravdu se chce omluvit? Není to žádná léčka? Kousla se do rtu a zaváhala. Třeba se choval tak hulvátsky jen proto, že není zvyklý pohybovat se v lepších kruzích. Ale pokud se přišel omluvit, pak si vybral tu nejhorší dobu a místo. Tohle je příšerné! Kdyby se o tom někdo dozvěděl, zničilo by jí to nadobro pověst.

Pěčlivě zapínala pršiplášť a některé knoflíky v chvatu nastrkala do špatných dírek.

„Tady- tady byste neměl být!” poučila ho pohoršeně.

„Jen jsem vám přinesl čaj. A musel jsem se omluvit. Vlastně jsem to tak nemyslel. Někdy se nechám unést.”

Tvářil se tak upřímně, že měla nutkání mu uvěřit. Pořád stál u dveří, a vypadal jako ztělesnění poctivosti. Jenže po tom, co dole předvedl, a jak se sem vetřel, vůbec neměla chuť mu odpouštět.

Uvolněně se opíral o dveře, jako by si neuvědomoval, jak je pověst dámy křehká.

„Co jste řekl té dobré ženě, aby vás sem doprovodila?“ zajímalo ji.

Fleming si ji chvíli tiše prohlížel, a když myslela, že už neodpoví, řekl: „Požádal jsem ji, aby mi pomohla usmířit se s chotí.“

„Cože? A-ach!“ Madelyn došlo, že se vlastně zapsali pod falešným jménem jako manželský pár. Tehdy jí to přišlo jako dobrý nápad, jak zmást stopu a nedostat se do řečí. V tuhle chvíli jí to však už tak úchvatné nepřipadalo. Kdyby se například rozhodl, že tu stráví noc, pomoci by se určitě nedovolala. Musela zešilet, když ho požádala, aby ji doprovodil.

Ted' nezbývalo, než doufat, že ten jeho sebejistý postoj znamená, že nemá v úmyslu provést nic nekalého. Nervózně mačkala v prstech knoflíčky u krku, a pozorovala ho. Pořád stál klidně u dveří, ale přesto z něj cítila obrovskou energii. Když se pro něco rozhodl, určitě se nedal zastavit, ani odradit neúspěchem.

Otázka zněla, pro co se vlastně rozhodl, když sem přišel.

Madelyn vzdychla. Byla hrozně unavená, a to její cestování teprve začalo. Kdyby jela s někým, na koho se může spolehnout, bylo by to mnohem jednodušší.

A snad i bezpečnější. Už si všimla, že je dobře obeznámený s tímhle krajem. A rychlejší - nemusela by čekat na dostavník.

A dáma by měla přijmout omluvu.

Madelyn si ho dlouho zkoumavě prohlížela. Nakonec sebrala veškerou odvalu a řekla: „Přijmu ten čaj i vaši omluvu, pokud se podobný incident už nebude nikdy opakovat.“

„Když myslíte.“

Madelyn se nečekaně ulevilo. Snažila se to nedat najevo, ale z nějakého podivného důvodu si ještě nepřála se s ním rozloučit. Možná

proto, že vypadal tak spolehlivě. S jeho pomocí se jí útěk do Gretny určitě podaří. A cestou by ho snad mohla naučit trochu lepším způsobům.

Udělala váhavý krok blíž, pak ještě dva a nakonec z jeho ruky přijala teplý nápoj. Voněl sladce, trochu po nějakém koření a snad zachytila i závan dubového kouře z ohniště.

Couvla a smířlivě zvedla hrnek k ústům na znamení, že omluvu definitivně přijala. Spolkla pár doušků a hrdlem se jí do žaludku šířilo příjemné teplo. Konečně si ovlažila suché rty a zahнала nejhorší žízeň. Usmála se.

Fleming taky. *Vida, jak ti poctivá Skotská chutná, děvče! Tenhle zázrak holt nedoceníš, dokud neochutnáš.*

Teplo v žaludku zesílilo a pomalu se rozlévalo celým jejím tělem.

Ještě jeho upřímný úsměv neviděla, a napadlo ji, že už ví, proč s ním tak šetří. Poklady se přece nerozhazují na ulicích.

Madelyn rychle zvedla hrnek a zhluboka se napila. No tak se usmál, no a co?! Přece se jí hned nepodlomí kolena! Je zasnoubená žena.

Ačkoliv, musí se mu přiznat, že když se usměje, získá jeho tvrdá tvář zvláštní kouzlo. Vlastně byl docela pohledný.

„Dobrou noc,” broukl tiše, a Madelyn se v zátylku zježily chloupky.

„Dobrou,” vysoukala ze sebe.

Pootevřel dveře a vykoukl ven. Chodba byla prázdná.

„Ráno pro vás přijdu.”

Madelyn se vyděsila: „Stačí zaklepat!”

Pobaveně se zašklebil a vyšel ven.

Najednou Madelyn něco napadlo a popošla ke dveřím: „Lorde Fallstone, prosím, ehm, bylo by vhodné, kdyby se o této příhodě nikdo nedozvěděl.”

Chvíli se bála, že jí to neslíbí, ale pak se spiklenecky naklonil blíž: „Žádný strach, vaše malé tajemství nikomu neprozradím.” Ulehčeně se usmála a prsty se dotkla kliky. „Pokud mi i vy něco slíbíte.”

„A co?”

„Že budete používat moje křestní jméno.”

„Fergusson?”

Kývl. Pak se natáhl pro kliku a tiše za sebou zavřel.

Mlha a mlha a sem tam strom.

Madelyn se pokusila hledat některé orientační body zmiňované v průvodci, ale bez Fergussona by byla ztracená. Mírná kobylka, kterou pro ni koupil ve stáji hostince, se odmítala hnout od zadku jeho velkého fríského hřebce, což bylo sice kvzteku, ale na druhou stranu se nemusela příliš starat o její vedení. Ať dělala, co dělala, stejně se to netečné zvíře kolébalo ve stopách černého krasavce. Kolem poledne už byla stejně unavená a prochladlá tak, že se starala jen o to, udržet se v sedle. Vypadala jako pytel brambor. Nemělo cenu si nic nalhávat. Její učitelka jezdeckví by dostala infarkt. V anglickém sedle se jezdí vzpřímeně a dáma se nikdy, NIKDY, nehrbí!

Po krátké přestávce na oběd začal trochu foukat vítr a mlha zřídla. Madelyn v dálce zahlédla nezřetelnou linii hor. To by mohlo znamenat, že se do Gretna Green dostane třeba už pozítří. Podle průvodce to dostavníkům z Newcastlu trvá čtyři dny. To vypadalo rozumně. Zaradovala se a s novou chutí si otřepávala ze sukně drobký chleba.

„Brzy dorazíme do Ferrshamu, že ano?”

Fergusson pomalu dožvýkal. Pak vstal a přešel ke svému koni. Cestou odpověděl: „Nejedeme přes Ferrsham. Znáám lepší cestu.”

Madelyn přeběhl po zádech mráz. „Jak to myslíte?”